

Contributed by Ataulfo Riera
dinsdag, 25 december 2007 -

Op zondag 18 december vond er in Brussel manifestatie "voor de eenheid van België" plaats, die sterk gepromoot werd door de Franstalige media. Zo'n 35.000 Belgen, vooral Franstaligen, namen eraan deel. Ging het om een "apolitiek burgerinitiatief" dat de "zwijgende meerderheid" vertegenwoordigde, zoals beweerd in de kranten? Of ging het, ondanks de uiteenlopende motieven van de deelnemers, om een geïnstrumentaliseerde poging om een Belgicistisch, monarchistisch en reactionair nationalisme nieuw leven in te blazen?

De idee voor de manifestatie kwam uit de koker van Marie-Claire Houard, een Luikse ambtenaar die een pro-Belgische petitie lanceerde in augustus, die sindsdien in Franstalig België op buitenmatig veel aandacht kon rekenen. Volgens haar wordt de eenheid van het land bedreigd door een "politieke minderheidskaste" die enkel zichzelf vertegenwoordigt. Uiteraard ontkent ze daarmee dat in Vlaanderen een meerderheid gestemd heeft op partijen die van een verdere staatshervorming hun speerpunt maakten tijdens de jongste verkiezingen. Maar fundamenteel voedt ze met haar actie de mythe van een "Belgisch volk" en ontkent ze in feite het binationale karakter van het land en het historisch gevecht dat geleverd werd door Walen en Vlamingen tegen die unitaire koningsstaat.

De bewuste petitie werd inmiddels ondertekend door 140.000 landgenoten. Maar de promocampagne die ervoor gevoerd werd, is dan ook ongezien. De persgroep Sud-Pressie zorgde voor een gratis verspreiding in de brievenbussen en in 4000 boeken- en krantenshops. Reclamebedrijf JC Decaux maakte het met verminderde tarieven mogelijk om affiches te verspreiden op 2900 reclamepanelen. En ook de Franstalige kranten deden hun duit in het zakje: op 17 november kopte La Dernière Heure over zijn ganse voorpagina "Zij die België willen redden, moeten in actie komen". Ondanks deze enorme publiciteitscampagne kwamen er toch maar 35.000 mensen opdagen. Ter vergelijking: de witte mars tijdens de zaak Dutroux bracht in 1996 tien keer zoveel mensen op de been. In oktober 2005 betoogden méér dan 100.000 Belgische syndicalisten tegen het generatiepact, zonder al die hulp van de media. En na de moord op een tiener in 2006, kwamen na een vergelijkbare media-campagne, méér dan 80.000 mensen op straat in Brussel. Bovendien bleek dat slechts 20% van de manifestanten bestond uit Nederlandstaligen, wat op zich al de argumentatie van de organisatoren onderuit haalt dat het om de "zwijgende meerderheid van alle Belgen" zou gaan.

Hoe "apolitiek" kan trouwens een manifestatie zijn die het unitarisme verdedigt in een land dat duidelijk twee volkeren herbergt? Zeker als daarbij dan ook nog eens de monarchie wordt bewierookt... Indien er woordvoerders opstaan die zelf beweren dat ze spreken in naam van de zwijgende meerderheid is het meestal opletten geblazen. Dat bleek ook dit keer, wanneer je de zelfverklaarde woordvoerders onder de loep neemt. Eén van die woordvoerders was bijvoorbeeld Vincent Godefroid, die dichtbij de CDF staat (Chrétien démocrates francophones), een rechtse en

Contributed by Ataulfo Riera
dinsdag, 25 december 2007 -

conservatieve afsplitsing van de Cdh. Voorts dook ook Alain Mahiat te pas en te onpas op in de media als woordvoerder. Hij is een leider van de partij "Unie", een kleine uiterst-rechtse belgicistische en christelijk-integristische formatie, die voortkwam uit de partij BUB, die op haat beurt geleid werd door Alain Escada, voor de beweging 'Broederschap voor Sint Pius X, een beweging die achter Charles Maurras aanhuppelt, de ideoloog van pro-monarchistisch en antisemitisch extreem-rechts in Frankrijk. Aangebrand gezelschap zeg maar.

Uiteraard kunnen er vele redenen zijn waarom mensen een Belgische vlag uit hun raam hangen of waarom ze meestappen in een manifestatie als die van 18 november. Je kan ze zeker niet allemaal over dezelfde kam scheren. Vele mensen zijn het huidige communautaire gestook beu of vrezen dat een uiteenvallen van België ook een achteruitgang van hun eigen levensomstandigheden met zich mee zal brengen. Maar de stromingen die op deze golf van ongenoegen surfen, hebben vaak wel een heel eigen agenda: de promotie van een unitair, reactionair, monarchistisch en zelfs ultrachristelijk België. Toch maar even opletten met achter dat soort van woordvoerders aan te lopen...

Als je het ons vraagt vereist de eenheid van de Belgische werknemers en de verdediging van hun sociale verworvenheden helemaal geen verdediging van de instellingen van de unitaire koningsstaat. Uiteraard willen de burgerlijke Vlaamse partijen een staatshervorming doorvoeren die het hen mogelijk moet maken om het neoliberale beleid nog te verharderen. Maar op welke wijze zou dan de verdediging van een unitaire staat, die eveneens een instrument is in handen van de burgerij en die dient om grosso-modo hetzelfde soort van politiek uit te voeren, een hulp kunnen zijn in de strijd van werkende mensen? Het is dus bijzonder jammer dat de enige mobilisatie van enige omvang totnogtoe die van 18 november was. De syndicale leidingen hebben een serieuze kans gemist door het terrein vrij te laten aan initiatieven van dat slag waarbij de verwarring overheerst en reactionaire krachten de leiding nemen.

Tot nu toe bleef het van de kant van de vakbonden bij publieke verklaringen of een beperkte concentratie. Maar ondanks dat namen ze wel het initiatief voor de petitie "Red de solidariteit" die tot nu toe reeds 86.000 handtekeningen wist te verzamelen. Ondanks enkele ongelukkige formuleringen bestaat de verdienste van die petitie erin dat ze syndicale, academische en artistieke sectoren verenigt voor het behoud van de sociale zekerheid en de sociale rechten, zonder daarom de Belgische staatsinstellingen expliciet te verdedigen.

Maar op het vlak van mobilisatie stelde het ABVV zich tot nu toe tevreden met een concentratie van 2500 militanten op vrijdag 16 november op de Heyzel. Het ACV van zijn kant organiseerde in Charleroi een betoging van 500 militanten die hun ongerustheid uitdrukten over de stijging van de levenskost en over de anti-sociale maatregelen die de oranje-blauwe regering in wording aan het bedisselen is. Dat is een eerste stap maar het blijft onvoldoende. De SAP pleit daarom voor een nationale vakbondsmanifestatie in gemeenschappelijk front voor de verdediging en de uitbreiding van de sociale rechten. Enkel zo'n initiatief kan opnieuw een duidelijk perspectief bieden aan de werkenden uit dit land en kan het gras wegmaaien voor de voeten van nationalistische en reactionaire krachten, zowel Belgicistische als regionalistische.